

Bojíš se? P r o č?

Bojíš se, že nestihneš vše, co by sis přál. Jistě, že ne, drahý příteli, jistě, že nestihneš. Život uteče jako voda skrz prsty, a až uteče, co na nich ulpí? Nesplněné sny, které od skutečností odděloval jeden krok, jenomže kde vzít tu odvahu, aby vystoupit ze začarovaného kruhu? Nechceš být jako oni, nechceš skončit jako bezejmenná součástka ztracených němých miliard. Nechceš po ránu otevírat oči a vidět svět, kde kterýkoliv okamžik dokáže smazat tě tak, jako bys nikdy neexistoval. Nechceš. Tvá duše nechce, je ji tohle všechno protivné, jenomže ty nejsi schopný vzdát se svých starých kotev. Strach je zakořeněn v každíčké buňce tvého těla. Potřebuješ jistotu a neuznáváš krok do neznáma.

Musíš se s tím smířit. Jestli doopravdy toužíš po doušku čerstvého vzduchu a chvíli, kdy se budeš cítit živý, musíš přijmout možnost porážky a celou nekonečnost neustále číhajících nebezpečí. Ony budou tady nezávislé na tom, jestli je uznáváš. Jakmile je přijmeš, strach ztratí moc nad tebou. Ty ale skáčeš z jedné propasti do druhé. Od určité doby přesvědčuješ se, že tvůj další tah je předem předurčen k prohře. Po rozbřesku může být jak líp, tak i hůř.

Pravděpodobnost těchto možností navyšuješ sám.

Je ale jasné, že dokud zůstáváš stát, nikdy se nedozvíš, jak by to dopadlo.

Dokud nedovolíš si nadechnout se. A přece jsi tolikrát řekl, že hůř už není kam, tak proč se bojíš? Čím jsi spoután, kromě vlastního strachu a umělých bariér?

Běžíš, zoufale běžíš, a při tom zůstáváš stát. Běžíš, abys stihl tempo dnešní doby. Marná je tvá snaha zaměstnat myšlenky čímkoliv, kromě podstaty, že zůstáváš na rozcestí. Už pár desetiletí života neboli pár tisíciletí nekonečna, tvořeného změtí pocitů. Kolem tebe proletělo tolik všeho, čeho sis ani nevšiml. Až tvůj kredit bude vyčerpán a ty opustíš tento svět navždy, může ti být zcela ukradené, zůstane-li tady po tobě aspoň zrnko. Ale co, když jen v poslední chvíli přijdeš na odpověď, proč jsi chodil po této zemi, a uvěříš, že tvé narození nebylo omylem? Co, když ani tehdy ne?

Není tohle děsivější, než nestihnout každodenní spoustu malicherných drobností? Ty vlastně ani nevíš, kdy přijde již zmíněna poslední chvíle. Nevíš, jestli se probudíš zítra ráno.

Určitě máš nějaké přání, jediné přání, pro splnění kterého tvá duše je ochotná přistoupit na cokoli. Kdybys věděl, že zítra bude tvůj poslední den, stejně bys váhal, stejně by ses nepohnul z rozcestí?

Zastav se. Jenom aby sis uvědomil, které je to přání. Už víš o něm nemožně dlouho; víš o něm líp a přesněji, než o tom, kdo vůbec jsi. Možná se nikdy nedozvíš, co je tvým základem a tvým skutečným domovem duše, ale jediné přání, jediná pronikavá melodie srdce, – to bylo ti jasné od začátku. Kde vzít tu odvahu, odvahu přiznat si, které přání nosíš v nejtajnější kapse staromódního kabátu, který si pamatuje snad i samotné zrození světa? Je tak šikovně navržen, že nespatriš ani odraz, ani záblesk naděje ve svých očích?

Naděje je nebezpečná. S ní začínáš věřit na šťastné ukončení příběhu, a pokud není šťastné, šeptá ti na ucho, tak tohle ještě není ukončení. Přece ještě jsi tak mladý a rozcestí nabízí tolik možností. Některá z nich určitě někdy dovede ke kýženému cíli. Někdy, ale dnes ještě ne. Někdy, až nastane vhodná příležitost, někdy...

Nikdy!

Musíš zvítězit nad svým strachem sám. Nikdy a nikdo neudělá tohle místo tebe. Přijmout strach, sebrat hrst odvahy a podívat se mu do očí. Neuhnout pohledem. Vydržet nesnesitelnou nekonečnou chvíli, aby poté být volný v pravém smyslu slova. Nikdo, kromě tebe, tebe nezachrání. Skutečný nespoutaný život stojí za to.

Existuje spousta věcí, které nejsi schopný ovlivnit, máš pravdu, ale s kolika z nich se utkáš během života? Většinou bojuješ sám proti sobě, proti všem předsudkům, vyplývajícím ze strachu. I když můžeš svést to na něco jiného, najít viníka z vnějšího světa, ano, tohle vždycky můžeš a přesně tohle děláš. Abys uznal vlastní chybu, zase potřebuješ odvalu a té je příliš málo.

Pamatuješ se vůbec nelíčeným? Byl jsi někdy otevřený světu, drahý příteli? Ono nebolí, když otevřeš srdce, bolí jen, když někdo na něj zaútočí dřív, než získá svoji sílu. A proto raději schováváš skutečného sebe za hradbami, kde tě začíná ničit tvá vlastní energie, protože pro člověka není přirozené udržovat ji v natolik ostrých mezích. Energie se stává tvořením, pokud ji povolíš svobodu, ale také ničením, když se ji pokusíš spoutat. Není dobrá a není zlá, neboť je vyšší, než tohle zbytečně jednoduché dělení. Pokud bys chtěl vědět, co pro energii přirozené je, najdeš klíče v každé z nejstarších dochovaných památek lidstva. Pokusy naznačit nespočet dalších generací směr hledání. Pokusy zdárné, když padnou na úrodnou půdu. Proč bojíš se stát se takovou?

V hloubi duše víš, že bys to dokázal. Odhodit vše, co tě odděluje od psaní tvého příběhu. Příběhu, ve kterém se najde místo pro splnění snů. Příběhu skutečném a neovlivněném nadbytkem bariér. Toho, který neskončí s posledním výdechem, stejně jako nezačal s prvním, ale s volbou. Tvou a jenom tvou volbou, drahý příteli. Jediná volba, jediné přání. Jednota duše, srdce a směru myslí. Dozvíš se, kdo jsi. Napíšeš vlastní konec příběhu. Samozřejmě, šťastný. Odhodíš všechny nadbytečné věci a spatříš nové obzory, jejichž tvůrcem ses právě stal. Budou nádhernější, než sis kdy uměl představit.

Někdy? ...

Nikdy?!

Bojíš se. P r o č?

Andrianna Myhalko, 1. B